

DE STER VAN NEDERLAND

OPGERICHT

IN 1896

HALFMAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT
van de Heiligen der Laatste Dagen

Naar d' and're zij geroepen.

Naar het Engelsch.

melodie:

Holl. Zangboek: Lied 104.

Vaak, als dierb'ren ons ontvallen,
— Naar de schoone oorden gaan —
Vragen, die den geest omwallen,
Nopen ons tot meen'gen traan.

Doch met woorden, zacht en teeder,
Fluistert iemand, heel dicht bij:
— Dienst bewijzen, meer gereeder,
Daarom ging 't naar „d' andere zij”.

Moest het? Ja, om 't „Woord” te spreken
Tot hen, die reeds lang daar zijn.
Vader, Moeder, — d' aard' ontweken —
Noodend hen naar d' heil-fontein.

„Hier” wij treuren; „daar” zij juichen,
Groetend een van d' eedlen stam.
Doen hun schoonste lied'ren ruischen;
Wijl, van hier, naar „huis” hij kwam.

Droog uw tranen, demp uw klaag-toon,
In uw Heiland nu vertrouw!
Gun Hem blijdschap met Zijn strijdkroon,
In de vreugd' van 't Gods-gebouw.

B. TIEMERSMA.

DE STER

van

De Heiligen der Laatste Dagen

46e Jaargang - No. 18

»De Ster« van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen in Nederland verschijnt tweemaal per maand.

Abonnementsprijs: f0.75 per drie maanden, f1.50 per half jaar en f3.— per jaar.

Gironummer 240615

Laan van Poot 292 - Den Haag

Nadruk van de in dit nummer voorkomende cliché's verboden

Redactie: A. D. JONGKEES - T. C. HARTMAN-SPAANS

INHOUD

NAAR D'AND'RE ZIJ GEROEPEN	305
DE PROTESTEERDERS VAN HET CHRISTENDOM	
	<i>door James L. Barker</i>
	307
ONS TAALHOEKJE	309
VERBLIJFT IN DEN GEEST MET GOD OP AARDE EN GIJ ZULT DE GELUKKIGSTE MENSCHEN ZIJN	310
VAN DE REDACTIE:	
EENZAAMHEID	312
VAN HART TOT HART:	
OORDEEL NIET TE VLUG	313
Z. H. V.	315
MIJN GELOOF	315
ONDER DE MARTINI	316
GENEALOGISCHE ZONDAGSSCHOOLESSEN	317
GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING	319

Ondergeteekende belast zich met het leveren van alle soorten

DRUKWERK

- VERLOVINGSKAARTJES
- HUWELIJSBRIEVEN
- GEBOORTEKAARTJES
- ROUWKAARTEN enz. enz.

Vraagt monsters en PRIJSOPGAAF

J. SCHIPAANBOORD Sr.

Telefoon 393617 - Den Haag

Laan van Poot 292

Voor het inbinden van Uw boeken is dit het adres!!!

DE PROTESTEERDERS VAN HET CHRISTENDOM.

Een verhaal over de geschriften en leeringen der Apostolische Vaders, en die merkwaardige godsdienstige karakters, die door de eeuwen heen geprotesteerd hebben.

Door James L. Barker, Hoofd van het Departement van Moderne Talen aan de Universiteit van Utah en lid van het Algemeen Hoofdbestuur der Zondagsschool.

(Vervolg).

Het Avondmaal ontkwam evenmin aan een grondige verandering.

Toen Jezus zeide: „Neemt, eet, dit is mijn lichaam“, was het niet waarschijnlijk dat Zijn verklaring anders beschouwd zou worden dan als een spraakbeeld. In den loop der tijden werd het echter misverstaan en het Avondmaal beschouwd als een middel tot het verkrijgen van vergeving der zonden.

Het schijnt, dat Justinus de werkelijke beteekenis van het Avondmaal verstond.. Hij schrijft: „Hij spreekt in deze profetie eveneens over het „brood“, hetwelk de Christus ons gebod te nemen in herinnering aan het feit, dat Hij in het vleesch kwam voor diegenen, die in Hem gelooven (voor wie Hij eveneens leed aan het kruis), en van den drinkbeker, die in herinnering aan Zijn bloed.....

De „Didache“ of de „Leering der Twaalven“ spreekt eveneens over het Avondmaal.

Uit deze vroegste eeuwen is er geen formule van het Avondmaalsgebed tot op den huidige tijd bewaard gebleven. Gaf de Heiland-zelf, of door Zijn Apostelen, een bepaalden vorm aan het gebed, waarmede het Avondmaal gezegend werd? Als Hij dit deed, hoe luidde dan de formule, waaruit de verschillende vormen

ontsproten zijn, die nu in de Christenkerken gebruikt worden? Mourret, de onderlegde Katholieke kerkhistoricus, zegt, dat het tot voor eenige jaren onmogelijk scheen om deze vraag tot een oplossing te brengen, doch dat het ontdekken van kostbare documenten, en een langdurigen en geduldigen arbeid van Don Paul Cagin, een antwoord schijnt te hebben gebracht.

Cagin vergeleek vijf dezer documenten met elkaar. Onder deze documenten bevonden zich Latijnsche uittreksels uit „Verona“, en „Het Testament onzes Heeren“, een Syrisch manuscript, dat voor het eerst gepubliceerd werd in 1899. Hij ging na, waarin deze vijf van elkaar onafhankelijke documenten overeenstemden, en waarin zij met elkaar in strijd waren. De verschillen betroffen de toevoegingen aan het origineele gebed; de dingen waarin zij met elkaar overeenstemden gaan terug tot éézelfden oorsprong. Betreffende dezen oorsprong schrijft Cagin: „Of het is uit het voorschrift en voorbeeld des Heeren, uit de overeenkomstige beschrijving der Apostelen en hun eerste handelingen, of van hun leider en zijn eerste volgelingen, dat deze mysterieuze eenstemmigheid voortkomt, en zoo vroeg reeds universeel is in alle vormen, het

moet uit iets voortkomen, en het kán slechts voortkomen uit één dezer drie oorsprongen.

Betreffende elk der volgende punten, die op geen andere betrekking hebben, zegt hij, dat het getuigenis van alle getuigen (documenten) in volkomen overeenstemming zijn:

1. Memores igitur mortis et resurrectinus ejus
Daarom Zijn dood en opstanding indachtig zijnde
2. Offerimus tibi panem et calicem gratias tibi agentes
bieden wij u dit brood en dezen drinkbeker aan met dankbaarheid,
3. Quia nos dignos habuisti
omdat gij ons hebt waardig bevonden
4. Adstare coram te et tibi ministrare
om voor u te staan en u te dienen,
5. et petimus
en wij smeeken,
6. Ut mittas Spiritum tuum Sanctum
uwen Heiligen Geest te zenden
7. super oblationem sactae Ecclesiae
op (de) offerande van Uwe Heilige Kerk,
8. in unum congregans
des omnibus (sanctis — aan het einde der volgende regel) tesamen vereenigd
Geeft alle Heiligen
9. qui percipiunt sanctis
die (ervan) nemen
10. in repletionem Spiritus Sancti, enz.
de volheid Uwer Heiligen Geest, enz.

Het is belangwekkend om bij deze vijf vormen nog een zesde te vergelijken: het Avondmaals-

gebed voor het brood in het Boek van Mormon. Deze vorm werd gepubliceerd voordat iemand uit historischen bron een glimp van een idee kon hebben gehad van het origineele Avondmaalsgebed, hetwelk door de Apostelen gebruikt werd. Dat, hetwelk volgens Cagin in de vijf documenten overeenstemt, is eerst geplaatst (met weglating van herhalingen) en daarna volgt het overeenkomstige gedeelte van het Boek van Mormon-gebed:

Daarom Zijn dood en opstanding indachtig zijnde omdat gij ons hebt waardig bevonden voor u te staan en u te dienen geeft alle Heiligen, die tesamen vergaderd zijn en zullen deelnemen (aan het Avondmaal) een volheid van Uwen Heiligen Geest. —

dat zij het mogen eten ter gedachtenis van het lichaam van uwen zoon en voor u getuigen dat zij gewillig zijn den naam van uwen zoon op zich te nemen; en zijne geboden te onderhouden opdat zij altijd zijnen Geest met zich mogen hebben. —

Van het origineele gebed, zooals door hem hersteld, zegt Cagin: „Het is onmogelijk meer te zeggen in minder woorden, dat van grooter beteekenis is.” Dit kan eveneens gezegd worden van het Boek van Mormon-gebed.

Cagin zegt, dat de overeenstemming tusschen de vijf docu-

menten, welke hij vergeleek, slechts op één wijze verklaard kan worden: zij gaan terug tot een gemeenschappelijken bron.

Hoe kan de overeenkomst met het zesde document, dat van het Boek van Mormon, worden verklaard? Gaat het terug tot een gemeenschappelijken bron? En welke bron is dat?

In de „Didache” of „De leering der Twaalven” lezen wij: „En wat betreft het Avondmaal, houdt het aldus: Ten eerste den drinkbeker: „Wij danken U, onze Vader, voor het heilige geslacht van David, Uw kind, die Gij ons bekend hebt gemaakt door Jezus, Uw kind; U zij de heerlijkheid voor immer.” En be-

treffende het gebroken brood: „Wij danken U, onze Vader, voor het leven en de kennis, waarmede Gij ons bekend maakte door Jezus, Uw kind. U zij de heerlijkheid voor immer. Zooals dit gebroken brood over de bergen verspreid, doch tesamen gebracht en een geheel gemaakt werd, laat alzoo Uw Kerk tesamen komen van alle einden der aarde in Uw Koninkrijk, want U zij de heerlijkheid en macht door Jezus Christus voor immer.”

Doch laat niemand eten of drinken van Uw Avondmaal dan alleen diegenen, die gedoopt zijn in des Heeren Naam. Want de Heere zeide: „Werp geen paarlen voor de zwijnen.”

Ons Taalhoekje.

Hoe is het nu?

Pleonasmen. Pleonasmen zijn uitdrukkingen, die aan overbodigheid van woorden of uitgangen mank gaan. Voorbeeld van overbodige woorden:

Volledige volmaaktheid. Volmaaktheid is uiteraard volledig, het eerste woord is dus overbodig.

Achterdochtig wantrouwen. Wantrouwen drukt achterdocht uit. Achterdochtig wantrouwen is dus achterdochtige achterdocht, derhalve onzin.

Tijdelijke opschorting. Opschorting beteekent een tijdelijk stop zetten van eenige verrichting. De uitdrukking tijdelijke opschorting is dus een pleonasme.

Voorbeeld van overbodige uitgangen:

Eenigste. Het woord is enig. Hij was de eenige, die de weg wist. Er was er dus maar één. Van het woord enig kunnen dus geen trappen van vergelijking bestaan. (Trappen van vergelijking zijn: de stellende trap, de vergrootende trap en de overtreffende trap, b.v.: moedig, moediger, moedigst).

Bovenstaande voorbeelden zijn ontleend aan „Charivarius: Is dat goed Nederlands?”.

Verblijft in den Geest met God op aarde en gij zult de gelukkigste menschen zijn.

3 Augustus 11. werd de vergadering te Den Haag bezocht door Br. Nicolaas Maier uit Saarbrücken. Deze gaf een toespraak, welke merkwaardig genoeg is, om daarvoor een plaatsje in de Ster in te ruimen.

Ieder mensch is een God in wording en bestaat uit twee wezens, n.l. een geestelijk wezen, dat door God is gevormd en een vleeselijk wezen, indirect gevormd door aardsche ouders. Deze verbinding noemen wij: ziel of mensch. Uitgaande van deze grondgedachte is er voor ieder mensch een weg terug tot den Vader die hij eere toebrengr, door het geloof in God den Vader, den Zoon en den Heiligen Geest.

Om nu den juisten weg tot Hem te vinden, moeten wij studeeren in de „school der Goden”, de wetten van God leeren kennen en steeds meer in toepassing brengen; wij moeten volgens deze wetten leven, want slechts hij, die aan het geloof de werken paart, zal doortrild worden van den Heiligen Geest; slechts de man of vrouw die alzoo doet, zal de gelukkigste onder de menschen zijn. Het wonderbaarlijke nu is dat de God des Hemels zelf onze leeraar wil zijn, en Hij alleen. Hij zegt ons in Jac. 1:5 dat dengene die wijsheid ontbreekt, hij verlange ze van God en niet van een mensch. Ieder mensch die ootmoedig, oprecht en trouw is aan zijn Vader in den Hemel, zal een getuigenis ontvangen van God zelf.

Wat scheidt den mensch van God?

Slechts de zonde en de zwakheid, omdat de menschen meer

geloof hechten aan de wijsheid der menschen dan aan God zelf. Verder zijn de menschen te gemakzuchtig om ernstig te onderzoeken. Wie ernstig zoekt zal zich zeer moeten inspannen om de wetten Gods te leeren, zonder moeite is er geen belooning denkbaar.

Er zijn verschillende wijzen waarop God aan de menschen bekend maakt, dat hij tevreden is met zijne kinderen. Wanneer wij Hem trouw dienen zullen we als de Emmaüsgangers kunnen zeggen: „Is ons hart niet brandende in ons”, een geluksgevoel zal ons doorstroomen en door een innerlijke vrede zullen wij ervaren dat we Gode welgevallig leven.

Oorlog en ellende is in de wereld gekomen omdat er geen geloof in voldoende mate meer onder de menschenkinderen is, daardoor is de liefde tegenover elkander verkild en overheerscht de zonde.

Allen die een getuigenis in hun hart dragen, dat Jezus Christus hun Verlosser is, zijn geborgen in God, en leven in vrede met Hem, vrede met God is geen tijdelijk- doch een eeuwig bezit.

De Zondagsheiliging is voor den mensch ingesteld opdat hij in den geest met God verbonden zal zijn en hieruit weer kracht kan putten om zijn pelgrimsreis over deze aarde voort te zetten. De menschen die geen geloof in

God hebben zijn geestelijk dood of ziek en hebben medicijnen noodig en de beste medicijn voor de menscheid is het onderhouden der Evangeliewetten in leven en in sterven.

Het geestelijk wezen heeft evenals het vleeschelijk lichaam voedingsstoffen noodig, zonder deze kunnen zij niet voortbestaan.

Nu de oordeelen over de wereld komen, hebben wij ons af te vragen, moet de mensch bevreesd zijn voor ziekten, natuurrampen, oorlogen en geweld. Het zal nu in deze tijden blijken of wij met het Evangelie ernst hebben gemaakt, of dat alles slechts ijdel gepraat was. Indien het ernst was met ons geloof dan zal ook nu het antwoord op deze vraag volmondig „neen” zijn. Geen macht der aarde is in staat de rechtschapen Heilige der Laatste Dagen of — andere oprechte Christen te verschrikken, omdat het geloof aan God en aan Zijne Liefde te groot is en hij weet dat Hij alle menschenkinderen beschermt die Hem trouw dienen.

Door alle moeilijkheden van deze tijden, die wellicht nog grooter zullen worden heen, zullen degenen die God lief hebben en Zijn geboden onderhouden

gezegend worden, of zij zullen weggevoerd worden naar Zion, het land der reinen van geest. Ja, God zal, indien noodig Zijn kinderen voorzien van geestelijke spijs. Heeft God het volk van Israël niet door het Hemelbrood (manna) gespijzigd?

Eenmaal zal de opstanding zeker komen. Laat ons rotsvast gelooven in God en in Jezus Christus als onzen Verlosser. Geloof is een groote kracht. Stilde Jezus Christus niet den storm door de macht van Zijn sterke geloof in Zijn Hemelschen Vader?

Door het ongelooft werden de geesten verdeeld in goede en kwade. Leeft daarom een leven van boete en opoffering. Laat ons onze karakters veredelen, opdat wij God meer nabij kunnen komen. Degene die in God wandelt, diens last is licht.

Wanneer gij leed hebt te dragen, neem eens anders smart er bij en gij zult uw eigen leed vergeten en de andere dienen.

Verblijft in den geest met God hier op deze aarde en gij zult de gelukkigste menschen zijn, dit bid ik in alle nederigheid en liefde, uw broeder

Nicolaus Maier.

Vrij vertaald door Br. v. Dijk.

Op Zondag 12 October a.s. zullen er belangrijke vergaderingen te Rotterdam worden gehouden. De gecombineerde Zangkoren zullen medewerking verleen.

KOMT ALLEN!!

ZEGT HET VOORT!!

(Zie mededeeling volgende Ster)

15 SEPT. 1941

VAN DE REDACTIE EENZAAMHEID.

Eenzaamheid is in ieder leven. Het kan een gebogen-gedragen lijden zijn, het kan ook zijn een rustig gaan met omhooggewenden blik. Eenzaam zijn onder de menschen — wie kent dit niet? Kinderen kennen het reeds. Het niet-begrepen worden in de dingen die juist ons van de meeste waarde zijn; het onwillens teruggestooten worden door oogen en woorden op een oogenblik dat we ons openen voor den ander — wie kent het niet? Eenzaam zijn onder de menschen, ook tusschen van hen die wij liefhebben — en dan toch niet bitter worden, maar bedenken, dat wij, evenzeer onwillens, aan anderen dezelfde eenzaamheid doen ervaren. Eenzaam zijn onder de menschen is voor de ziel die zich er niet door misvormen laat, de groote kans tot een dieper waardeeren van Christus, den Grooten Eenzame onder de menschen, tot een dieper verstaan van God,

den Liefdevollen Vader. Wat menschen niet aanvoelen, voelt Hij. Waar menschen teleurstellen, geeft Hij boven verwachting. Wat menschen stuk slaan, wordt door Hem hersteld. Nog nimmer heeft een hart zich tevergeefs voor Hem uitgestort.

De hulp van God echter beperkt zich niet tot het leggen van een beschermende zachte Hand op ons hoofd. De Hand licht zich af van ons hoofd en wijst.

Wij moeten zien, wij moeten voort. Het leven vraagt naar ons, het moet worden gediend, of wij ons zelf daarin begrepen en bevredigd voelen, of niet.

God wijst ons ernstig terug naar de ontvluchte wereld, waar niemand leeft zonder een opdracht van Hem.

Zoo kan eenzaamheid dan zijn ten voor- of ten nadeele, ten doode of ten leven.

T. C. H.

Gezamenlijke opzegging voor de maand October.

AVONDMAALSVERS.

Ja, tot vergeving onzer schuld,
Werd Jezus dierbaar bloed geplengd,
En daarom gaf Hij met geduld
Het offer, dat ons 't Leven brengt.

L. en Verb. Afd. 63 vers 47:

Hij die getrouw is en volhardt zal
de wereld overwinnen.

Wie spreekt over de onmogelijkheid van „een vrijen wil“ heeft nooit over de woorden vrijheid en wil grondig nagedacht.

Men kan een rijk gemoed hebben en een helder verstand zonder dat deze elkaar in den weg zitten.

*

„Mormonisme“ is het grootste bedrog, dat ooit in de wereld is gepleegd, of..... het is waar!

VAN HART TOT HART.

Oordeel niet te vlug.

Kent ge de geschiedenis van de twee ridders die, nadat zij eenzelfde voorwerp gezien en bewonderd hadden, elkaar halfdood sloegen, wyl zij daar hun gegronde reden voor meenden te hebben?

Het voorval is heel lang geleden. Dat moet wel, want de riddertijd is lang voorbij en de aanleiding tot hun wederzijdsche handtastelijkheden is ook middel-euwsch, gelijk ge weldra zult vernemen. Tegenwoordig zijn de menschen verstandiger en slaan elkander niet meer dood om een futilliteit.

Die twee fameuze ridders dan trokken door eenzelfde landstreek en daar de begaanbare wegen in die dagen zeer schaarsch waren, kon het niet anders of weldra ontmoetten zij elkaar. Die ontmoeting had plaats op eenigen afstand van een standbeeld, een krijgsman met geveld speer en schild voorstellende. Ridder A ging het beeld aan de voorzijde voorbij en liep zodoende ridder B, die van de achterzijde naderde, tegen het lijf. De heeren schenen elkaar te kennen, de begroeting was althans zeer hartelijk. Weldra waren zij in een minzaam onderhoud gewikkeld. Zij wisselden van gedachten over de hoedanigheid van het standbeeld.

„Wat een kunstwerk!” meende ridder A.

„Ja, heel mooi”, beaamde ridder B. „En wat een houding!

Hebt ge wel opgemerkt, hoe de man zijn speer houdt?”

„Zeker, en hebt ge dat prachtige schild wel gezien? Heelemaal van goud!”

„Zeer zeker”, antwoordde ridder B’ „dat schild heb ik gezien, maar ge vergist u, het is van zilver.”

„Zilver?” Maar waarde heer, hoe kom je daarbij, 't is van goud!”

„Kom vriend”, vermaande B. „snij niet zoo op, ik heb het toch zelf gezien! Dat schild is van zilver.”

„Maar man, ik heb het toch ook gezien, ik weet er dus alles van, het is goud en niet anders!”

„Idioot”, schold B. „jij met je goud, zilver zeg ik je!”

„Wat, ik idioot? Dat zal ik je betaald zetten. Hier pak aan, gij zot van zilver!” Met deze woorden haalde ridder A uit en produceerde enig vuurwerk op de helm van ridder B, welke attentie deze prompt beantwoordde met een houw op de gepantserde schedel van A, onder den uitroep: „Zilver!”

De strijd was ontbrand. „Goud!” „Zilver!” „Goud!” „Zilver!” Iedere uitroep ging vergezeld van een stevigen zwaardslag en het duurde niet zoo heel lang of beide kemp-hanen lagen bloedend ter aarde.

Toen kwam er een oude man voorbij. Deze, hen ziende liggen, vroeg belangstellend naar de aanleiding van hun twist.

„Die dwaas hier naast mij”, zeide ridder B’ „wilde mij wijs maken, dat het schild van het standbeeld van goud is en ’t is maar van zilver.”

„Neen zotskap”, hikte ridder A, „geen zilver, goud!”

„Genoeg, heeren”, zei de grijsaard. Ik zal gaan zien wie van jullie gelijk heeft. Hij ging naar het standbeeld en toen hij bij de twee krijgshelden was teruggekeerd, vroeg hij aan ridder A:

„Blijft gij er bij, dat ridder B een zotskap is?”

„Natuurlijk!” antwoordde A.

„En gij, ridder B, houdt gij vol, dat A een dwaas is?”

„Tot mijn laatste ademtocht, en die is nog ver af”, snauwde B.

Toen zeide de oude man: „Mijne heeren, gij doet beiden zeer wel met aan uw meening vast te houden, het schild is namelijk aan de voorzijde van goud, maar aan de achterzijde van zilver.”

Of deze geschiedenis waar gebeurd is, weet ik niet, onmogelijk is het niet. Maar dat komt er niet op aan. Waar of niet waar: er is uit het verhaal een les te putten. Hier ging de strijd om de afbeelding van een dood ding. Het verschil van meening hierover werd aanleiding tot een gevecht op leven en dood. Onnoozeler kan het haast niet. Maar hoe onnoozel zijn wij zelf vaak in ons oordeel, niet over het doode,

doch over het levend geschapene, over onzen medemensch, onze vrienden, onze kennissen, onze... vijanden vooral! Hoe gretig zijn wij niet in het luisteren naar en het aanvaarden van mededeelingen over deze of gene, die zoo mooi stroken met ons eigen oordeel? En waar is ons oordeel soms op gegrond?

Wij zijn vaak als die dwaze ridders, die de zaak maar van één kant hadden bekeken en te dom en te kortzichtig waren om te onderzoeken of er ook niet waarheid kon schuilen in de meening van den ander.

„Ik heb het zelf gezien, ik weet er dus alles van.”

Ik weet er alles van. Deze stoplap hoort men maar al te vaak. Gewoonlijk beteekent dit, zooals Multatuli opmerkt: „Ik verkeer in de waan, dat wat ik van de zaak weet, alles is.”

Wij, als Heiligen der Laatste dagen moeten dubbel voorzichtig zijn in ons oordeel, hebbende de leer van Jezus aangenomen, die zeide: „Oordeel niet opdat gij niet geoordeeld worde.”

Wij mogen niet veroordeelen, omdat wij met onze beperkte vermogens nimmer alles kunnen weten. Doen wij dat toch, uit onvriendelijke gevoelens, dan stellen wij ons bloot aan het oordeel van Eén, die wel alles weet en Wiens oordeel derhalve rechtvaardig is. En het onze is dat zelden of nooit. A. D. J.

De mensch onderwerpt zich aan datgene, dat hij vreest. „De vreeze des Heeren is het begin van alle gerechtigheid.”

*

Er is meer moed noodig om iemand te vertellen, hoe men over hem denkt, dan om het aan ieder ander te vertellen.

Wat is uw ondervinding in de Z.H.V. Zusters?

Iedere Z.H.V.-zuster zal haar eigen ondervinding hebben aangaande de Z.H.V.

Mijn ondervinding is wel deze:

De Z.H.V.-middag is een der prettigste middagen van de week.

Het is een middag, waarin we Gods Geest gevoelen met ons te zijn en daardoor worden we opgebouwd en versterkt.

We leeren iets voor elkander te doen en te zijn in liefde, onbaatzuchtigheid en nederigheid.

We leeren van elkander uit de boeken van de Kerk van Jezus Christus, wat wij zoo zeer noodig

hebben om vooruitgang te maken in het H. Evangelie.

Deze middagen schenken mij groote voldoening, vreugde en tevredenheid en doen mij gevoelen, dat wij zusters één zijn, verbonden door de band des geloofs, welke hechter en sterker is dan menige familieband.

Dat God, onze Vader, ons allen de kracht en de liefde mag geven om te werken tot bloei der Z.H.V. dat vraag ik nederig en eerbiedig in Jezus Christus' naam. Amen.

Zr. L. Bos—Roozen.

MIJN GELOOF.

Twaalf goede voornemens voor een huisbezoekleerares van de Z.H.V. van de Kerk van Jezus Christus.

1. Ik wil betrouwbaar zijn.
2. Ik wil mij op mijn bezoeken met een gebedvol hart voorbereiden.
3. Ik wil den plicht tot bezoeken veranderen in een vreugde.
4. Ik wil mijn eigen zorgen thuis laten.
5. Ik wil zonnenschijn in de woningen brengen, welke ik bezoek.
6. Ik wil van iedereen alleen het goede doen uitkomen.
7. Ik wil noch met geklets beginnen, noch eraan deelnemen.
8. Ik wil nooit één mij gegeven vertrouwen teleurstellen noch misbruiken.
9. Ik wil probeeren de nooden en moeilijkheden van de menschen, die ik bezoek, te leeren kennen.
10. Ik wil in mijn wijk een moeder zijn.
11. Ik wil alle vergaderingen bezoeken in welke ik behoor te zijn.
12. Ik wil zoo leven, dat ik de roeping van een huisbezoekleerares waardig ben.

Lit de „Wegwijzer” door Zr. H. V.—G.

ONDER DE MARTINI.

Met onze Noordelijke O.O.V.
op stap.

Vroeg op de stralende morgen van Zondag 6 Juli kwamen wij bijéén, gewapend met een fiets en een goeden geest. Onder leiding van het jeugdige Groningsche O.O.V.-bestuur werd de tocht aanvaard. Het werd een ware pionierstocht, strijdend tegen bandenpech (hoe kan 't ook anders in dezen distributietijd) en straffen tegenwind. De overwinning was er echter te schooner om, met vreugde werden wij door onze broeders en zusters in Leeuwarden begroet.

De dag in Leeuwarden was een waar feest. Direct na aankomst mochten wij reeds van den

Geest des Heeren genieten en de getuigenisvergadering en des middags, nadat wij door de liefderijke zorgen van de Leeuwardenaren ook lichamelijk opgebouwd waren, niet minder van het programma dat de Groningsche O.O.V.-leden aan de Leeuwardensche Gemeente bood. Een keur van sprekers en spreeksters voerden het woord, legden den nadruk op de vreugde welke het naleven van het Evangelie een ieder biedt en de Bijenkorfmeisjes verzorgden de zang op een eminente wijze. Een ieder genoot en het was dan ook moeilijk om aan het slot afscheid te moeten nemen.

Onder het zingen van onze mooie kerkliederen, aangevuld met het schoone „Wai gaon nog nait naor hoes“ trapten wij wederom huiswaarts in de richting van de Martinitoren, dankbaar gestemd jegens onzen Hemelschen Vader, de broeders en zusters in Friesland en ons O.O.V.-bestuur, aan wie de eer van dezen prettigen dag toekomt. Wij hebben genoten en daarom:

**Leeuwardenaren, wij komen
terug.**

Naar aanleiding van „Ons Taalhoekje“ van 15 Juli, kennen en kunnen, werd ons het volgende gedichtje toegezonden.

Hij die kent, maar niet kan

Is een theoretisch man;

Hij die kan, doch niet kent

Is een practische vent;

Maar hij die kent en tevens kan

Dat is een man, daar heb je wat an.

GENEALOGISCHE ZONDAGSSCHOOLLESSEN

Inleiding van den schrijver.

Toen mij werd voorgesteld een serie zondagsschoollessen te schrijven, welke ons jonge volk en de leden der Oudersklassen tot lesstof zouden kunnen dienen, nam ik deze gelegenheid om de heilige beginselen van dit werk, de Verlossing van onze Dooden, aan ons volk te prediken, met beide handen aan en smeekte den Heere mij te helpen zoo te kunnen schrijven, dat de harten van ons volk voor hun vaderen zouden geopend worden.

Diep en lang heb ik nagedacht, vóór tot schrijven over te gaan. En hoewel het gedachte schema van de lessen mogelijk, al schrijvende, zal gewijzigd worden, stond echter voor mij vast, dat nimmer de grootheid van dit machtige werk der laatste dagen zal kunnen worden begrepen, vóór een diep begrip aanwezig is van de persoonlijkheid van onze Hemelsche Ouders, de band, welke den mensch met Hen bindt en de eeuwige doeleinden, welke God met Zijn kinderen nastreeft. Alleen uit het begrip, dat alle menschen, levenden en

dooden, kinderen van één Hemelschen Vader zijn en derhalve elkanders broeders en zusters in den volstrekten zin van het woord, wordt de liefde voor het verlossingswerk voor de dooden geboren. Het zal den Evangelie-student spoedig blijken, dat het werk voor hen, die ons voorgingen, niet te scheiden is van het zendingswerk onder de levenden, ja zelfs de bekroning is van den ontzaggelijken zendingsarbeid, welke aan gene zijde van het graf onder ontelbare kinderen van God wordt verricht.

Het door onverschilligheid of goedwil nalaten van dit door God ons geboden werk zal een verzuim blijken te zijn, dat ons den weg tot een volheid van heerlijkheid zal versperren. Dat de Heere ons wille zegenen en onze harten beroeren, opdat wij de offers en de moeite willen geven in het belang van de eeuwige vreugde van onze geliefden.

De overziener van het
Gen. werk,
G. T. Riebeek.

LES 1.

God, de Eeuwige Vader.

„En nu, na de vele getuigenissen welke van hem gegeven zijn is dit getuigenis het laatste van allen, hetwelk wij van Hem geven: dat hij leeft;

„Want wij zagen Hem zelf aan de rechterhand Gods, en hoorden de stem getuigenis geven, dat Hij de Eeniggeborene des Vaders is.

„Dat bij Hem en door Hem en van

Hem de werelden zijn en werden geschapen en de bewoners daarvan gewonnen zonen en dochteren Gods zijn.”
L. en V. 76: 22—24.

God, de Vader, is het opperste denkende Wezen in het heelal, die oneindige macht heeft over de krachten daarin; een persoonlijkheid met een aan plaats en

tijd gebonden, tastbaar lichaam, begaafd met een in onze oogen volmaakte intelligentie en eigenschappen, welke in grootte en majesteit buiten elke denkbare verhouding tot die van ons eindige en zondige menschen staan. God niet kennende, zooals Hij is, vreezen vele menschen den Vader als een God, Wiens wraakzucht men goed doet niet op te wekken, omdat Hij in één ademtocht het geheele menschedom zou kunnen verpletteren en zijn beangst voor de hel, welke Hij, naar hun geloof, Zijn ongehoorzame kinderen heeft toebe-reid als straf en foltering voor zonde, op aarde bedreven. Door de zonde en de eigengerechtigheid der menschen hebben deze het juiste begrip van God en Zijn groote eigenschappen verloren en zijn Hem gaan beschouwen als een onbelichaamde geest met eigenschappen, welke zij in hunne medemenschen zouden misprijzen. Velen stellen zich een God voor, die den eenen mensch oneindig verheft en den andere tot in de diepste diepten der hel nederwerpt, den eene doordat Hij hem, onafhankelijk van zijn wil en eigen vermogen, bekeert en uitverkiest tot zaligheid, den andere, omdat Hij dit eenvoudig niét wenschte te doen of omdat deze mensch nimmer gedurende dit leven het Evangelie heeft gehoord en daardoor den doop niet heeft kunnen smaken. Verwondert het ons, dat mèt het juiste begrip van de persoonlijkheid van God Zijne inzetten veranderd zijn. zijn eeredienst in groote verscheidenheid en ongetwijfeld op onjuiste wijze wordt uitgeoefend en de kerken ontvolkt worden,

omdat de menschen weten steenen voor brood te ontvangen?

En voorwaar, het is een teeken van deze tijden van ongekende afval, dat de mensch het Gods-begrip heeft verloren, Zijn majesteit niet meer aanvoelt en zich meer en meer overgeeft aan ongebreidelde hartstochten, aan verderf en vernietiging, inplaats van op te zien naar dien goeden Vader, die al het leven gegeven heeft.

Maar Gode zij gedankt! In het begin van deze laatste bedeeing hebben de Vader en de Zoon zich weder den menschen geopenbaard en hebben zich in een wonderlijk visioen getoond aan den reinen, nederigen jongen, Joseph Smith, die verlangend was te weten, hoe hij zijn leven moest inrichten om Gode welbehagelijk te zijn.

En hoe aanschouwde hij God? Als een geest, zonder bepaalden vorm, vervullende het gansche heelal? Neen, hij zag Hem, staande naast Zijn Zoon, Jezus den Christus, als een verheerlijkten Mensch, stralende gelijk de zon, met het lichaam, de ledematen en de zintuigen van een mensch, maar in geheiligden en celestiaalen toestand. En de opgestane Jezus, welke als de God dezer aarde naast Hem stond, was het evenbeeld van den Vader, diens lichaam eveneens met oneindige heerlijkheid bekleed. Het is een van de grootste voorrechten van hen, die een getuigenis hebben van de waarachtigheid van deze dingen, dat zij weten, dat de Vader, welke zij in den hemel hebben, een tastbaar iemand is, tot wien zij zich kunnen wenden gelijk een kind zich tot zijn vader

wendt met al zijn moeilijkheden. Maar bovenal de wetenschap, dat wij kinderen van Hem zijn, niet in figuurlijken zin, maar gewonnen zonen en dochteren Gods, vervult hen, die verstaan, met innige liefde en trots op den Vader, die zoo groot en goed is en van Wiens geslacht wij zijn.

En vol liefde zien zij uit naar de hereeniging met hun volmaakte, goede Moeder, die troonende naast haar Goddelijke Gade, verlangend uitziet naar haar kinderen, die hier op aarde hun school doorloopen en, geslaagd in dit leven, eenmaal in Haar tegenwoordigheid zullen terugkeeren.

GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING

Zang- en muziekvond.

Op Zaterdag 30 Augustus j.l. werd te Rotterdam door het Rotterdamsche Zangkoor een zang- en muziekvond aangeboden. De zaal was om 5 uur geheel met belangstellenden gevuld, wach- tend op de dingen die komen zouden.

Door den zangkoorpresident br. C. P. Riet, werd deze met een woord van welkom geopend, waarna gezamenlijk gezongen werd: „Trouw aan 't geloof“.

Na het gebed werd door Oud. A. P. de Jonge, gem-president van Rotterdam een kort woord van welkom gesproken, waarna het afwerken van het program- ma een aanvang nam.

Plaatsgebrek laat niet toe alle nummers te bespreken. Wij volstaan met de mededeeling, dat door het koor rustig, zuiver en beschaafd gezongen werd, waarvoor dirigente, organiste en koor een compliment verdienen. Verdienste- lijk werden ook de piano-, viool- en or- gelnummers gespeeld.

De vele aanwezigen genoten ook van het mooie stemgeluid van br. Dubois van Utrecht, de in onze kringen bekende zanger, die verschillende nummers ten gehoor bracht. Hij werd op de piano begeleid door Zr. van Vliet, de dirigente van het koor.

Aan het slot van den avond werd bij monde van Oud. A. Hekking, vice-presi- dent van Rotterdam 'n woord van dank gesproken tot allen die dezen avond hadden doen slagen. Door hem werden bloemen aangeboden aan de dirigente, organiste en br. Dubois.

Nadat nog enkele woorden door den Zendingpresident Oud. J. Schipaan- boord gesproken waren, en na een be- roep gedaan te hebben op de medewer- king van de Zangkoren in de Zending

werd deze zeer geslaagde muziek- en zangavond met gebed gesloten.

Het Leidsche Zangkoor te Haarlem.

Op Zondag 7 September j.l. werd in de gemeente Haarlem een bijzondere ver- gadering gehouden in verband met de aanstelling van een nieuw gemeentebe- stuur. Ter opluistering was het Leidsche Zangkoor overgekomen.

Het is bekend, dat dit koortje nog maar enkele maanden oud is, en daarom waren wij zeer nieuwsgierig te hooren, hoe het zich van haar taak zou kwij- ten.

Hoe verrast waren wij te mogen hoo- ren, hoe een 4-tal nummers zuiver en met gevoel gezongen werden.

Dit eerste optreden heeft zeker op de aanwezigen een blijvenden indruk ge- maakt.

Een woord van dank is hier zeker op zijn plaats aan de dirigente Zuster T. C. Hartman, die in staat was in een zoo'n kort tijdsbestek haar koorleden deze schoone liederen te leeren zingen.

Wij hopen het Leidsche Zangkoor in vele plaatsen in de Zending te mogen ontmoeten.

Excelsior, Zangkoor!

Ingezegend.

Te Rotterdam werd op 29 Juni inge- zegend door Ouderling A. P. de Jonge, Ronald, zoon van Barend H. de Rijke en Jacomina A. Diender — en door Ouderling A. Hekking, Robert, even- eens zoon van B. H. de Rijke en J. A. Diender.

Te Rotterdam werd op 27 Juli inge- zegend: Eddie Richard, zoon van Chris- tian Petrus Riet en Johanna C. P. Schip- pers. De inzegening geschiedde door Ouderling J. Versteeg.

Ordering in het Priesterschap.

Te Delft werd op 31 Augustus 1931 door Ouderling Leendert Verburgh tot Diaken geordend br. Pieter Herbert.

Te Groningen werd op 3 Augustus 1941 geordend tot Ouderling, br. J. H. F. Luttmer, door Ouderling T. Drent.

Ontslagen.

Op Zondag 7 September j.l. werd te Haarlem Oud. G. Tielenburg, president en Oud. W. Groen, 2e raadgever met een woord van dank eervol ontslagen.

Aangesteld.

Op Zondag 7 September j.l. werd te Haarlem als gemeente-president Oud. J. Overdiek en als 1e raadgever W. B. Zippo aangesteld.

Het hoofdbestuur van de O.O.V. is als volgt samengesteld: J. Copier Jr., president; J. L. Roosemond, 1e raadgever; J. P. v. d. Veur-v. d. Hasel, presidente; J. Anjewierden-Copier, 1e raadgeefster.

Den Helder.

Na een onderbreking van bijna één jaar, werd er op Zondag 31 Aug. onder leiding van Oud. N. Snel een avondmaalsvergadering gehouden. De Heiligen waren blij om weer bij elkander te komen en te gebruiken van het Heilig Avondmaal.

Er waren in totaal 17 personen aanwezig waarvan 10 leden, 3 bezoekers en 4 kinderen.

Geopend werd met lied no. 2 „De dag der bevrijding“.

Zuster K. Kwast-Vroom vroeg de zegen voor deze vergadering.

Ter voorbereiding van het Heilig Avondmaal werden alle 4 verzen van lied no. 19 „De groote redder stierf“ gezongen.

Voordat de zegen door den gemeentepresident over het Avondmaal werd gevraagd, werden door hem de verzen 25 tot en met 29 van het hoofdstuk 9 uit het Boek van Mormon voorgelezen.

Leeraar J. Kwast bracht het brood en ook het water rond. Na deze plechtigheid werd een brief van het Zendingsbestuur voorgelezen waarvan het opschrift luidde: „Een bede en een waarschuwing“.

President Schipaanboord had een brief geschreven waarin de wensch van het Zendingsbestuur werd uitgesproken, dat deze eerste vergadering onder een goede en inspireerende geest gehouden zou mogen worden. Misschien zou het Zendingsbestuur op de eerstvolgende vergadering aanwezig zijn.

Een toespraak werd gehouden door diaken P. Prins, waarin spreker o.a. het Woord van Wijsheid met de zegeningen daaraan verbonden naar voren bracht.

Met toewijding werd als tussschenlied no. 26 „O mijn Vader“ gezongen, het veel gezongen lied waarop wij Heiligen der Laatste dagen trotsch mogen wezen.

Na enkele woorden van Oud. N. Snel werd deze mooie vergadering besloten met het zingen van lied 151 „Leidt mij tot U“.

Zuster B. Keyzer-Bone eindigde met dankzegging.

Getuigen.

Timotheus was een trouwe vriend van Paulus. Hij werd door hem genoemd een jongeman van „ongeveinsd geloof“.

Niettegenstaande dat, vermaant hij hem zich niet te schamen der getuigenis zijns Heeren. Getuigen is openbaren, verklaren, belijden.

Timotheus zal wel beseft hebben, wat zijn vaderlijken vriend niet met getuigen heeft bedoeld.

Niet opdringnen, niet gewichtig vroom doen, niet getuigen om er beter van te worden, om wat te schijnen, om in 't oog van de menschen iets te wezen als een Paulus in miniatuur.

Dat is farizeesch, dat is het heilige misbruiken terwille van zijn eigen egoïst bedoelen.

Getuigen moet ontstaan door een drang van binnen uit, 't moet zijn een niet anders kunnen.

Het waarachtig getuigen wortelt in de liefde, in de waarheid, in de trouw.

Getuigt veel, maar niet in veel woorden. Woorden zijn goedkoop en als ze niet met daden samengaan, ijdel.

Die waarachtig liefheeft en eerlijk getuigt is anderen ten zegen en wordt daardoor zelf gezegend.

S. S.